

ת"פ 47708/11/21 - יוחנן מסיקה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 47708-11-21 מדינת ישראל נ' מסיקה

בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עמית פרייז
מבקש/נאשם יוחנן מסיקה
נגד מדינת ישראל
משיבה/מאשימה

החלטה

לפניי בקשה לביטול כתב האישום המבוססת על שתי טענות מקדמיות:

1. פגם או פסול בכתב האישום;

2. עובדות כתב האישום אינן מהוות עבירה.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של העלבת עובד ציבור.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 19/11/19, הנאשם החנה את רכבו במקום אסור לחניה, וחסם את נתיב הנסיעה. לאחר ניסיונות לאתר את נהג הרכב, כדי שיזיז את רכבו מנתיב הנסיעה, נרשם דו"ח חניה ע"י הפקחיות שעברו במקום. בהמשך, ובאותן הנסיבות, העליב הנאשם את אחת הפקחיות על רקע מילוי תפקידה, בכך שאמר לה מספר משפטים בוטים למדי, אשר בין היתר התייחסו למיניותה ולמראה החיצוני שלה, תוך שעשה תנועה מגונה באמצעות ידו.

להלן אדון בכל אחת מהטענות המקדמיות בנפרד.

הטענה לקיומו של פגם או פסול בכתב האישום

לטענת ב"כ הנאשם, כתב האישום הוגש בניגוד לסעיף 57א לחוק סדר הדין הפלילי, הקובע כי לא יוגש כתב אישום אם חלפה התקופה המירבית, הקבועה בהנחיית היועמ"ש לממשלה, לשם העמדת חשוד לדין.

אין מחלוקת בין הצדדים על כך, שנוכח העובדה שמדובר בעבירת עוון, הרי שבהתאם להנחיית היועמ"ש לממשלה

הרלבנטית, שמספרה 4.1202, היה על המאשימה לגבש החלטה בעניין הגשת כתב אישום בפרק זמן של 18 חודשים מאז הגעת התיק לטיפול יחידת התביעות, משמע עד ליום 17/8/21. עם זאת, כתב האישום הוגש ביום 21/11/21, משמע בחריגה של כשלושה חודשים. המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בשאלה האם התקיימה עילה אשר עצרה את מירוץ אותם 18 חודשים.

לעניין זה, מתגובת המאשימה לבקשה עולה כי על פי מזכר בתיק, ביום 27/2/20, נערכה עם הנאשם שיחה טלפונית לשם קביעת פגישה לבחון הסדר מותנה בעניינו. דא עקא, שהנאשם לא התייצב לפגישה שנקבעה, ולאחר מכן לא צלחו מספר ניסיונות מצד שלוחת ההסדרים המותנים, בדרכים שונות, בחודשים מרץ ונובמבר 2020, לחדש הקשר עימו. בין היתר, ביום 15/11/20 אף נערכה שיחה עם אשתו של הנאשם, בה הובהר שמספר הטלפון שהיה ברשות המאשימה הינו תקין.

עוד מתברר כי ביום 16/11/20 נשלח התיק ליחידה החוקרת (תחנת כפר סבא) לאיתור הנאשם. בהתאם לכך, ביום 3/8/21 זומן הנאשם לתחנת כפר סבא, שם שוחח עמו שוטר. השוטר הסביר לנאשם על מהות ההליך וסיבת זימונו, ולאחר הבנת והסכמת הנאשם, תואמה עמו, בהתאם לאילוצי הנאשם, פגישה במשרדי שלוחת ההסדרים המותנים, לצורך בחינת עריכת הסדר מותנה בעניינו, וזאת ליום 12/9/21. הנאשם לא התייצב גם לפגישה זו, ומשכך התיק הגיע לשלוחת תביעות כפר סבא, שकेבור כחודשיים הגישה את כתב האישום.

נחה דעתי כי בהשתלשלות ההליכים שתוארה, התקיימו נסיבות אשר מבססות לא פחות מאשר שלוש מן העילות הקבועות בהנחיית היועמ"ש לממשלה לעיל (בהתאם לנוסחה המתוקן מחודש ינואר 2021 שבא לעולם טרם חלפה תקופת 18 החודשים בעניינו). ואלו הן העילות-

" 6. פרק הזמן שנדרש לצורך משא ומתן בין התביעה לבין החשוד לסגירת תיק בהסדר מותנה, לפי סעיף 67א' לחוק סדר הדין הפלילי..."

10. החשוד או עד מרכזי נמצא מחוץ לישראל או שלא ניתן לאתרו אף לאחר שהרשויות פעלו בשקידה סבירה כדי לאתרו.

11. החשוד מתחמק מהליכים באופן שמעכב או מונע את העמדתו לדין."

בא כוח הנאשם מנסה להטיל את האחריות להתמשכות הזמנים לפתחה של המאשימה על זרועותיה, תוך שהוא שם הדגש על פרקי זמן של מספר חודשים שבהם התיק לא טופל. אכן, עובדתית היו פרקי זמן שבהם התיק לא טופל, אולם כאשר המאשימה עוסקת במקביל בטיפול בתיקים רבים נוספים, וכאשר הקדישה זמן לטיפול בתיק זה מעת לעת, לא ניתן לבוא עימה חשבון על כך. התרשמותי הינה שהגורם הדומיננטי בהתמשכות הזמנים שתוארה היה הנאשם עצמו, שניצל את ניסיונותיה הכנים של המאשימה להקל עימו על דרך הסדר מותנה, בכדי לנקוט בגרירת רגליים עד התחמקות מהליכים.

נוכח כל המפורט לעיל, נראה כי התקיימו עילות אשר הביאו לעצירת פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק, ולפיכך הטענה בדבר פגם או פסול בכתב האישום נדחית.

הטענה כי עובדות כתב האישום אינן מהוות עבירה

ב"כ הנאשם לא חולק על כך כי כתב האישום מייחס לנאשם התבטאות גסה ומכוערת כלפי הפקחית, אשר על יסודה הואשם בביצוע עבירה של העלבת עובד ציבור.

עם זאת, ב"כ הנאשם מפנה לדנ"פ 7383/08 **יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל** (להלן: "הלכת אונגרפלד") בה נקבע כי אמרה מהווה העלבת עובד ציבור כאשר מדובר בפגיעה קשה בליבת כבודו של עובד הציבור, ולצד זאת קיימת וודאות קרובה לכך שמעשה ההעלבה יביא לפגיעה קשה בתפקודו של השירות הציבורי.

כמו כן ב"כ הנאשם הפנה לרע"פ 5991/13 **אליצור סגל נ' מדינת ישראל** (להלן: "הלכת סגל"), שם נקבע כי יש לצמצם את הלכת אונגרפלד, מתוך שאיפה מתמשכת להגן על זכותו של הפרט לחופש הביטוי.

תמציתה של הטענה כי עובדות כתב האישום אינן מהוות עבירה היא, כי גם אם הנאשם יודה בכל העובדות המפורטות בכתב האישום, לא יהיה בכך בסיס נאות להרשיעו בעבירה המיוחסת לו. במקרה כזה לא יהיה טעם בקיומו של הדיון על פי אותו כתב אישום, מפני שהתביעה "מוגבלת" להוכחת העובדות המפורטות בו בלבד (יעקב קדמי, **על סדר הדין בפלילים**, חלק שני כרך א', עמ' 1293, מהדורה מעודכנת תשס"ט, 2009). לאור האמור, יש לבחון האם העובדות, כפי שהן מופיעות בכתב האישום, מבססות את העבירה המיוחסת- העלבת עובד ציבור.

בהלכת סגל אליה הפנה ב"כ הנאשם, נקבע כי לתת משקל לא רק לעוצמת הפגיעה בכבודו של עובד הציבור, אלא גם לעוצמת הפגיעה בזכות לחופש הביטוי של הנאשם. ככל שהביטוי מממש יותר את תכליתה של הזכות לחופש הביטוי, כך יהיה צורך להוכיח פגיעה קשה יותר בכבודו של עובד הציבור. כמו כן נקבעו מספר כללי עזר לבחינת המבחן ההסתברותי: ככל שעובד הציבור בכיר יותר, כך הפוטנציאל לפגיעה בכבודו קטן יותר; ככל שהמתבטא הוא בעל מעמד רם יותר, כך הפוטנציאל לפגיעה בכבודו של עובד הציבור גדול יותר; ככל שהביטוי פומבי יותר, או שמכוון לקהל היעד אותו משרת עובד הציבור, כך גדל הפוטנציאל לפגיעה בכבודו של עובד הציבור.

בענייננו, הביטויים המיוחסים לנאשם הם ביטויים מחפצים המכוונים ישירות למיניוה ולמראה החיצוני של עובדת הציבור, ולפיכך יש בהם משום העלבה, אדרבא כאשר לוו בתנועה מגונה. אין מדובר בביטויים או קללות "כלליים" השגורים בפי הציבור, אלא בהתייחסות פרטנית לאותה עובדת הציבור. מנגד, יש בדברים אלה, או בדברים דומים להם, בכדי להוות פוטנציאל לחזרתיות כלפי עוד עובדי (לרבות- עובדות) בשירות הציבור. בנוסף, אין כל ערך של ממש במסגרת חופש הביטוי להתנהלות זו, במלל ובמעשה הנלווה אליה.

לא זו אף זו, דומני כי יש בדברים ובמעשים של הנאשם, ולו בהצטברותם, בכדי לעורר זעזוע וסערת רגשות בלב עובד או עובדת ציבור שכלפיהם מושמעים ונעשים הדברים, באופן שעלול להרתיעם בסיטואציות מסוימות מלבצע תפקידם, או לכל הפחות לפגוע באופן תפקודם. אדרבא, כאשר מדובר בעובדי ועובדות ציבור שהינם מצד אחד זוטרים, אך מצד שני נאלצים לפעול מול אוכלוסיה רחבה מאד, במצבים לא פופולריים, בלשון המעטה.

על כל אלה יש להוסיף, שכמפורט לענין הטענה המקדמית הראשונה, המאשימה נתנה ביטוי להיבטים הלא חמורים של העבירה ונסיבותיה, בכך שניסתה להציע לנאשם הסדר מותנה. הנה כי כן האינטרס הציבורי שוקלל נכונה על ידי המאשימה, כך שניתן היה לתת מענה לפליליות מעשיו של הנאשם תוך הימנעות מהגעת העניין לפתחו של בית משפט. אולם, בהתנהלותו שתוארה לעיל, הנאשם הוא זה שמנע זאת.

נוכח המפורט לעיל נדחית גם הטענה כי עובדות כתב האישום אינן מהוות עבירה.

סוף דבר

כל טענותיו המקדמיות של הנאשם נדחו, כמפורט לעיל. משכך, התיק נקבע להקראה ליום 15/10/23 שעה 12:00. חובת התייצבות לנאשם, ובא כוחו יודיע לו על כך.

המזכירות תעביר עותק מההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ד תמוז תשפ"ג, 03 יולי 2023, בהעדר הצדדים.